

dátní žalobu, poněvadž žalobce může žádati vyplacení původního vkladu s úroky na spořitelně v C.

Nesporno jest, že vklad Karla M. ve spořitelně v C. ve výši 23.399 Kč 54 hal. byl soudně vinkulován ve prospěch Slezského ústavu pro léčení chorob nervových v Opavě a že obnos 24.800 Kč, o nějž jde, nebyl vyplacen tomuto ústavu, nýbrž Janu B., který nebyl nikterak k jeho vyzvednutí oprávněn.

Prvním soudem bylo zjištěno, že pozůstalost po Karlu M. byla iure crediti cdevzdána žalujícímu fondu a že mezi aktivy pozůstalosti, jež byly tomuto fondu odevzdací listinou přiřčeny, jest i pohledávka proti osobám, jež jsou odpovědny za vydání tohoto vkladu v okrouhlé sumě 25.000 Kč. Tím přešla pohledávka ze zá-půjčky Karla M., pokud se týče jeho pozůstalosti 24.800 Kč s přísl. iure crediti na žalující fond, jakožto na věřitele. Žalobce musí především požadovati zaplacení pohledávky té i s úroky na spořitelně v C. jako na přímé dlužníci. Nárok na náhradu škody proti žalovaným mu nevzešel, dokud není dokázáno, že zanikne pohledávka Karla M. proti spořitelně jejím zaplacením osobě ku přijetí peněz oprávněné (§ 1424 obč. zák.), neboť do té doby, do které jest tu možnost, že spořitelna žalobci pohledávku jemu iure crediti odevzdanou vyrovná, nelze mluvit o tom, že žalobci vznikla škoda jednáním Jana B. nebo Roberta B. Není-li však žalobcem podán důkaz, že utrpěl škodu, jejíž náhrady se domáhá, není tu do té doby předpokladu náhradního nároku podle § 1295 a následujících občanského zákona.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. září
1932 Co II 2/32. Karel Jelínek.

Postupitelnost nezažalovaného bolestného.

Manželé J. utrpěli při jízdě autem úraz. Žaloval pouze Vilém J. o náhradu škody, a to mimo jiné také bolestné 2000 Kč za sebe i manželku; tvrdil, a manželka to potvrdila jako svědkyně, že ona jemu svůj nárok postoupila. Zažalovaný nárok byl uznán důvodem po právu a přiřkl soud I. stolice na bolestném požadovanou částku 2000 Kč, když zjistil bolestné u Viléma J. částkou 540 Kč a u jeho manželky částkou 1477 Kč.

Odvolání nebylo vyhověno.

Nejv. soud zrušil oba rozsudky a vrátil spor soudu I. stolice k novému projednání a rozhodnutí. O postupitelnosti nároku na bolestné vyjádřil se takto:

Postup by sice nebyl neplatným proto, že nebylo dbáno předpisu min. nař. ze dne 24. října 1897 č. 251 ř. z. o postupu pohledávek za státem; předpis ten jest jen manipulačním předpisem. Platnost postupu samého na jeho zachování však není závislá (č. 8422 sb. n. s.). Než postup jest neplatný z jiného důvodu, jak dovolatel

rovněž právem vytýká. Již plen. rozhodnutím býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 17. června 1913, č. Pres. 159/13 (jud. č. 204, Právník 1913, str. 566, Now. sb. č. 1503) byla rozřešena dříve sporná otázka v ten rozum, že bolestné jest děditelné a přenositelné, když již bylo buď smluvně (smírem) uznáno neb poškozeným samým na soudě, a to v určité ciferně stanovené výši uplatňováno. Od té doby jest názor tento jak judikaturou, tak i právní vědou zachováván a uznáván, a to i naším nejv. soudem (č. 2722 a 2866 sb. n. s.); pro uvažování opakování odkazuje se na odůvodnění citovaného judikátu, jež i náš nejv. soud sdílí a od něhož neshledává ani v souzeném sporu příčiny se odchýliti.

Žalobce ani netvrdil, že jeho manželka o bolestném smír uzavřela nebo je soudně uplatňovala, proto nárok není postupitelný a cesse jeho nemá platnosti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 2. září 1932, čís. Rv 171/32. J. Valeček.

Rozsah alimentálních nároků nemanželského dítěte. Objem povinnosti nemanž. otce určený rozsudkem může být změněn jen v řízení sporném.

Z důvodů rozhodnutí nejv. soudu: Nemanželské dítě má vůči otci podle § 166 obč. zák. nárok na výživu, vychování a zaopatření přiměřené jeho jmění, nikoli však přiměřené jeho stavu (§ 139 obč. zák. »anständiger Unterhalt«, úsudkem z opaku).

Poměr otce nemanželského k dítěti jest podstatně poměrem dlužníka k věřiteli. Povinnost vyživovací trvá podle obdoby § 411 obč. zák. po tak dlouho, dokud dítě není s to, aby se samo uživilo, a pomíjí nadobro, jakmile této způsobilosti nabýlo, bez ohledu na to, zda a kolik vydělá, zda občas je bez zaměstnání a výdělku. Nepadá na váhu možnost, nýbrž způsobilost vlastní výživy. Způsobilost tato musí však býti úplná, t. j. taková, by dítěti zajišťovala možnost uplatnění se ve svém oboru plně, by dítě bylo zaopatřeno (rozh. čís. 10.973 sb. n. s.).

Žalobce jest vyučeným strojním zámečnickem, jeho matka bývala číšnicí, pak byla zaměstnána u fy Ch. a jest nyní u rodičů.

Žalovaný má, jak zjištěno, slušné 22.174 Kč ročně, má ve výživě manželku a dvě manželské děti a jest nemocen sám i jeho manželka. Platí na výživu žalobcovu 200 Kč měsíčně, což jest zjištěným jeho majetkovým poměrům přiměřeno.

Názor dovolatelův, že jest otec povinen platiti nyní zvýšený náklad, jež stojí návštěva průmyslové školy v H., když poručenský soud rozhodl, že školu navštěvovati může, není opodstatněn. Otec bránil se tomuto rozhodnutí a nesouhlasil s ním a není